

КРАЯТ

Тереза често си мисли за смъртта. Но никога не си беше представяла, че нейната собствена смърт ще бъде точно такава. Има известна ирония във факта, че не успява да си спомни какво би могло да я спаси сега.

Изправена пред пожар, който всеки момент може да се разрази, и жертви, които очакват да бъдат спасени, тя стои напълно неподвижна.

Съзнанието ѝ я е изоставило. Настъпилата бъркотия превръща последното действие на трагедията в гротеска с тези умоляващи, изпълнени с ужас очи, които я гледат как прави единственото нещо, на което е способна в този момент – абсолютно нищо. Тереза ще умре с изражение на идиот върху лицето си, убедена е в това. Ще умре безпомощна, с отпуснати до тялото ръце и със свален щит след целия си прекаран като воин живот.

Воин? Полицай по-точно. Една шестдесетгодишна жена, болна при това, която се опитва да бъде герой, а вместо това не е способна дори да назове нещата с имената им.

Би могла поне да се опита да гадае. Изглежда, в момента няма какво друго да направи, за да оцелее, освен да отгатне пътя, по който да тръгне, посоката, в която да гледа, думите, които да произнесе, и съмнението, което я гложди.

Съмнява се дори в собственото си име, както и в това на убиеца. А той е там с нея или може би в другата стая. Със сигурност е вътре в къщата, която сега прилича на някакъв ад, готов всеки момент да изригне сред тъмнината на долината, защото Тереза се беше осмелила да изкара наяве дълго укриваната в нейните граници тайна. Планините я бяха погребали и пазили в урвите заедно със свещените кости и първичната енергия.

Тереза *знае*, но съзнанието ѝ все още не си спомня. Коя от душите, които ще бъдат принесени в жертва в огъня, е невинна и коя беше намерила в себе си пагубната сила, необходима да изтръгне още туптящото сърце от гърдите на един човек?

Кого да спася?

А и той е там и я гледа в очите също като детето, което Тереза никога не беше имала. Неговото име е все още само едно инстинктивно пошепване с върха на устните, но някакъв вътрешен импулс я свързва с

този мъж. Тереза го усеща в корема си, усеща го с парещия си белег, чиито врящи червени краища се вливат във вените ѝ.

Стените сякаш се свиват около нея и започват да припукват също като ръмженето, което я тормози от дни и което сега избухва в яростен лай – наяве излиза нейният най-голям страх.

Името на убиеца. Името на убиеца...

Пропаднала в ада, пред лицето на смъртта, мисълта на Тереза е заета единствено от една гатанка, чута кой знае къде и от кого.

Един ужасен, нечовешки вик я откъсва от вцепенението, което я е заклешило, и я връща към белия свят. После викът внезапно замлъква.

– Намерихме го – чува го да шепне, като че ли изведнъж беше пожелал да задържи думите само между тях двамата. Зениците му са разширени.

– Намерихме Злото. То е тук. Чака ни.

Отронва думите като мънистата на някаква дяволска броеница. Вдига показалец измежду въжетата, с които е омотан, и го насочва към ъгъла на стаята, където тъмнината сякаш пулсира в ритъма на техния страх.

– Намерихме го. *То не е човек.*

Пак изкрещява, толкова силно, че в Тереза нещо се пречупва.

Едва сега си спомня името му. И отново съдбата започва да си играе с картите на живота и смъртта, на любовта и омразата, както умее да се държи само този, пред когото стои единствено вечността.

Защото е дошъл е моментът да разбере докъде би могла да стигне.

Дошъл е моментът да разбере дали, за да спаси един невинен живот, е готова да убие Масимо Марини, мъжът, който я гледа с очите на детето ѝ, онова, което никога не беше имала, мъжът, който в този момент трепери, сякаш там, в тъмното, танцува самият демон.